33

K513/598.

Pest, jan. 31. 1865.

Barátom Károly!

Hogy te az én akad. megválasztatásomnak örülsz: azon örülök; de a minek te örvendesz, annak én nem tudok örvendeni. Kényszerűség, inkább erkölcsi mint anyagi – hozott belé: most már úszni kell.

Hogy leveleidre nem válaszoltam, csak onnan esett, mert a fürgeöbbekre nyilt postát írtam volt; egyre; a Gyula fordítottu regénykére nézve pedig akkor jött a kérdés, mikor a praenumeratiót leive épen nem tudtam mi lesz a következő félévben – lesz-e valamivagy épen lesznie. Azután meg a dolgozatot lát-nom, hosszát pontosabban kiszámítanom lett volna fürséges, hogy hová szólhassak; mert igen hosszú dolgot 2ik helyen nem szeretnék adni; vagy csak akkor, ha 1sö helyen csupa röviddel közölhetnék. Azután a díjazás is véknyan telik: inkább van rá kilátás hogy három rövid beszély közt kapok egyet, a miére nem kívánnak díjt, legfőbb tapot. Mindazáltal, ta behúlveném, megtúnnék, mit lehetne tenni vele legjobb módon.

Grammont herczeg ... vagy is Gyulai Pál közölte velem, szerinte „igen hosszú levelet, melyre ő hasonló hosszúsággal nem képes felelni" de mátolatát nem hagyta nálam. Talán legjobb is lesz annak tárgyát élő szóval eligazítni. Annyi áll, hogy az abban felhozott kétszeri magszétszedés általam, soha soha az napig eszre nem vettem, és nem csak akaratomva, hanem teljesen tudtomva kivül történt.x) Szanem jóltetnek számítottam a kritikákat, mert azt tapasztaltam kri-tikai pályamva, hogy soha egy iró is

x) Egyébiránt nemcsak fölösleg szüdüs, hogy az ő dolgait eligazítni VIII Henriket vele; és hogy nekik látványos darab kell. – Szinyit pedig rögzörüvel vesszen elő, Gergely birtaszáspárn, kinek egyenesen a szemébe akartam azni. Egy maradt el Bánk-bán.

meg nem bocsátotta, nem csak ha megróttam, de még azt se, ha nem úgy dicsértem meg, mint ő szeretne volna. A kinőtti bírálatot csak különvo-
matban, s akkor is késő nyárban olvastam
először: s valamint addig ezt illetőleg (Otroba pápista
papos dolognak hatván) terád legtúlzottabbról szen
gondoltam: oly rögtön ütötte meg olvasás közben az
szemem, s gyarapodott, külső belső jelenségekből mind
négig — hogy le iscad. Ez utóvégre nem volna baj:
kritikus vini mindenkinek, mindenkiről szabad: de
a föllépés körülményeiben volt valami olyan, a
mit „barátnakról" nem szokunk várni, adja isten,
hogy mielőbb teljesen meggyőződjeac az ellenkező-
ről, és szerethessek, ismét úgy mint előbb, mert
fáj nekem a haragtartás.

Leveleidből nem vettem észre hogy tudnád,
hogy szegény nőm typhusban volt. Két egész
hétig feküdt, és bizony nagy volt miatta kétségbe
esésem. Uj év első napján kelt föl, azóta, tösten
nek köszönve, szépen lábadozik, de még nem volt kint
a szobából. Kőszönti kedves nőder, mikor én is
csatolván az enyémet, marad

M. TUDOMÁNYOS AKADÉMIA KÖNYVTÁRA

volt és leendő barátod
Arany János

Mintán Gyulai Pali kimondotta, hogy tárczába nem
ír, míg Vörösmarty életét be nem fejezi, (ebből
pedig már nem sok van hátra, mert már négy évet
megírt és még csak 4-ed szándékszik) igen szive-
sen fogadnék ezután tárczába való „külföldi irodal-
mi ismereteket" vagy akármi curiosumot;
csak ne a mi nagyratörő poétáink bírálatát; mert
ez utóbbiak ízével már torig vagyok, s nem akar-
ok több elemzésemet gyűjteni az én szegény
fejemre. —

2.